

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nonii Marcelli Saiae A Roccha Gloriosa in septem Daudicos Psalmos pœnitentiales vulgò appellatos Oratoriæ Paraphrases

Saia, Nonio Marcello

Parisiis, 1558

In Sextum Poenitentialem Psalmum oratoria paraphrasis 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-31647

*istud ita in me per te fructificare & ad
te ita dirigere ut in te & in tua aeter-
nitate sine fine valeam permanere &
cum sanctis tuis societatem habere in
secula seculorum. Amen.*

I N S E X T V M

P O E N I T E N T I A L E M

Psalmm oratoria
paraphrasis 6.

*Domine Iesu Christe fons
& origo totius pietatis &
gratia dñ ego sicut cervus
ad fontes aquarum ad te
venire desidero meñ recognoscens im-
perfectum & de me meaque virtute
propria diffidens ad tuae misericordiae
auxilium meaeq; miseriae refugium tan-
quam reus cum clamore & ex intimo
cordis suspirio clamando & suspirando
cordis affectibus confugio dicens,*

De

Psalm. 129.

De profundis clamaui ad te domine, Scio enim domine & Deus misericors te aliquando seruos tuos dimittere, & sæpe ipsos grauius affligi sinis quo pleniore animo à mundi se uanitate recipiant, quare ego in peccatis submersus & ab eis propria mea uirtute eleuari diffidens non solum de exterioribus oris labijs sed de profundis & intimis cordis affectibus clamaui ad te dicens, Domine exaudi uocẽ meã, idẽmque repetens alijs uerbis exclamo, Fiant aures tuæ, id est auditus clementiæ tuæ, Intendentes in uocem deprecationis meæ, Nec frustra sæpè sæpius varijsq; uerbis eandem orationis deuotionem explico, quia ad effectum meæ mentis exprimendum uocis meæ organum minimè sufficit, nec cordis desiderium unà cum carnea lingua satis exprimere potest, quare non immeritò ad te clamo de profundis cordis mei

mei

mei affectibus, qui me non in uno solo profundo sed in pluribus tam interioris quam exterioris miseriae afflictum esse sentio. Cupiens igitur quandiu in miserabilis vitae via sum de profundis, id est de peccatis & aduersitatibus quibus premor surgere, de profundis clamo, & quia huius clamoris vox omne profundum penetrat & ad tuas diuinas aures usque peruenit licet de clamore meo alij qui ad te clamare nequeunt & de malorum profundis surgere non velint irrideant, ad te tamen de profundis omnium interiorum virium exclamo ut me de iniquitatum profundis clementer eripias. Nam certo scio humanarum virium inconstantia, hominem in profundissimis tribulationibus positum in charitate perseuerare minimè posse, quia Si iniquitates obserua-ueris domine, domine quis sustinebit, ô magnum profundū, ô abyssus
multa

mula profundaque ac nimis periculosa. Ecce enim undique circumspectis omnibus nullum bonum sed ubique malum videns cateruas scelerum meorum cernens nimirumque pauescens exclamo dicens, o domine Si iniquitates obseruaueris, ut me exaudias domine, non ad delicta mea precedentia attendas deprecor: nam si ad vindictam aeternam iniquitates meas seruaueris domine quis sustinebit, te tantum iudicem malorum & bonorum praemiatores, nullus enim te sustinere poterit: nam nullus est nisi seductus & a veritate vacuus qui se peccatorem non cognoscat, Scriptum est enim, Si dixerimus quia peccatum non habemus nos ipsos seducimus & veritas in nobis non est. Non ergo de mea iustitia sed de tua misericordia praesumam, Quia apud te propitiatio est, Si enim iniquitates obseruaueris & earum iudex solum esse volueris

ris

ris & non misericors nulla quippe mihi spes esset, nulla consolatio nullum denique refugium, sed quia apud te propitiatio est, id est quia pius es & misericors, Et propter legem tuam, legem amoris, gratiae & charitatis in qua reis das veniam & pœnitentibus remissionem promittis, & quia ego legem tuam (tua gratia præcedente) seruavi pœnitentiãque meorum peccatorum egi & quotidie de eis agere præpono, Sustinui te domine, propter tuam promissionem sperans & sperando expectans de iniquitatibus meis misericordiam tuam, hocque domine quia omnia nosti non solum tibi confiteor sed etiam alijs & omnibus in huiusmodi præpositis notum sit manifestò dicens, Sustinuit anima mea in verbo eius, cuius eius? in verbo eius cuius verbum non fallit nec fallitur, non in hominis verbo qui mendax

dax est: nam Omnis homo mendax
 ait Propheta, sed in verbo Dei qui ve-
 rax est & ipse promisit & dixit, Qui
 perseverauerit usque in finem vitam
 eternam habebit & ex hoc sustinuit
 anima mea sperans in tribulationibus
 victoriam, & in bonis operibus (Dei
 gratia adiuta) perseverantiam & con-
 stantiam, & ideo, Speravit anima
 mea in domino, in domino inquam
 Deo & non in homine speravit qui
 verbo suo infallibili per peccatorum ve-
 niam regni celorum pœnitentibus glo-
 riam repromisit, speravit in domino qui
 potens est & perseverare facere ac re-
 munerare speravit inquam, non ad tem-
 pus, non ad horam sed a custodia
 matutina usque ad noctem, à cu-
 stodia matutina, id est à vigilia matu-
 tina quæ est diei principium speravit
 usque ad noctem, quia quælibet fidelis
 anima in domino à principio vitæ usq;
 ad

ad mortem sperare debet & à prima
 luce virtutum in qua à Deo custoditur
 usque ad mortem à spe minimè defice-
 re, sic ergo Speret Israël in domino,
 non solum unus speret sed totus fide-
 lis populus quia non uni soli sed multis
 dictum est, Sperate in domino omnis
 congregatio populi, effundite coram illo
 corda vestra: meritò igitur speret Israël,
 omnis scilicet fidelium congregatio spe-
 ret, inquam, perseverantiam & remu-
 nationem, Quia apud dominum
 misericordia, non magna solum, non
 accidentalis sed naturalis & actualis
 permanet, Et copiosa apud eum re-
 demptio, quia non solum originalia
 sed etiam actualia redemit peccata:
 nam Filius eius Iesus in suo adventu
 per veram eius passionem genus huma-
 num ab originalibus & actualibus re-
 demit peccatis, & nunc ipse filius pro
 nobis apud patrem interpellat, & ideo

pioſa apud eum redemptio. Sed mirum eſt cum Davidis tempore nõdum redẽptionis tempus adueniſſet copioſa apud eum redemptio, dixiſſet, ſanè mirũ nobis eſſe debet: ſed Deo ſemper copioſa fuit redemptio, hoc enim quod David propheticè innuit, hoc eſt apud dominum ſecretum ſemper præuiſum ſemperque prouiſum ſed non ſemper copioſè ac planè apud homines exhibitum, niſi tempore legis gratiæ. Quando venit, ait Apoſtolus, plenitudo temporis miſit Deus filium ſuum factum ſub lege ut eos qui ſub lege erant redimeret, unde tandem impletum eſt quod David propheta olim prædixerat, Et ipſe redimet Iſraël ex omnibus iniquitatibus eius, nunc ergo domine, nunc maximè oportunum tempus eſt ut de profundis fluctibus miſeriarum ad te miſericordiarum fontem clamando conſurgam & de me meaque propria
vir-

virtute diffidens de te tuáque gratia
 ac pietate sperando confidam & ad
 tuam copiosissimam redemptionem cō-
 fugiam: dignum quoque & iustum est,
 ut tibi ô piissime domine Iesu Christe
 gratiam agam apud quem particulari-
 ter hæc copiosa existit redemptio, &
 hæc non immeritò specialiter in te dici-
 tur esse quia tua in cruce passio tuíque
 preciosi sanguinis in eadem oblatio non
 solum pro unius aut paucorum hominũ
 salute sed pro totius Israëlis, pro totius,
 inquam, Ecclesiæ, pro totius mũdi plu-
 riumque, si forent, seculorum redem-
 ptione copiosè sufficere perhibetur, &
 ideo dicitur, Et ipse redimet Israël, ipse
 Christus scilicet, totius mundi redem-
 ptor, per cuius ergo passionis virtutem
 & sanguinis effusionem te deprecor ut
 à peccatis meis & à pœnis quas pro his
 mereor me redimas, redemptumque ab
 eis eripias & ereptum tecum perfrui

*æternitatis tuæ concedas vitam mihi
conferendo æternam: itaque pro Dei
misericordia consequenda ad æternam
fœlicitatem confidenter clamo ad te
Deum patrem de profundis meæ caci-
tatis ad tuæ diuinæ lucis sublimitatem,
nec vereor domine & clementissime
Deus ego abyssus miseriæ te diuina
miserationis abyssum inuocare. Scio
enim te solum esse qui me & Israël
omnem, id est omnes pœnitentes redi-
mere potes & à peccatis mundare
per Iesum Christum filium
tuum & dominum no-
strum, qui tecum
viuit & regnat
in secula se-
culorum.
Amen.*

IN